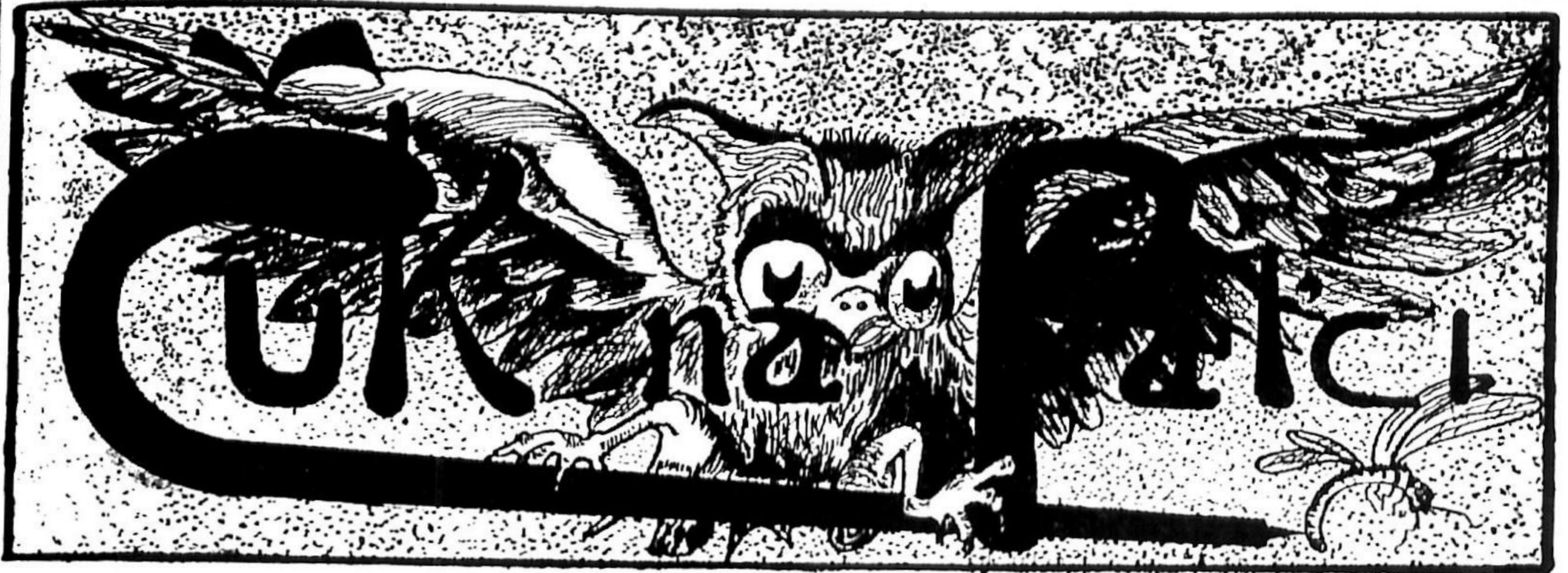

Podberščič

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberščič. — Cena oglasa: 1 milimeter višine s širini enega stolpa L. — 80, za trgovsko reklamo, bančna obveščila, poslana, oamrtitico var. blla. naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 17 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 20. maja 1924

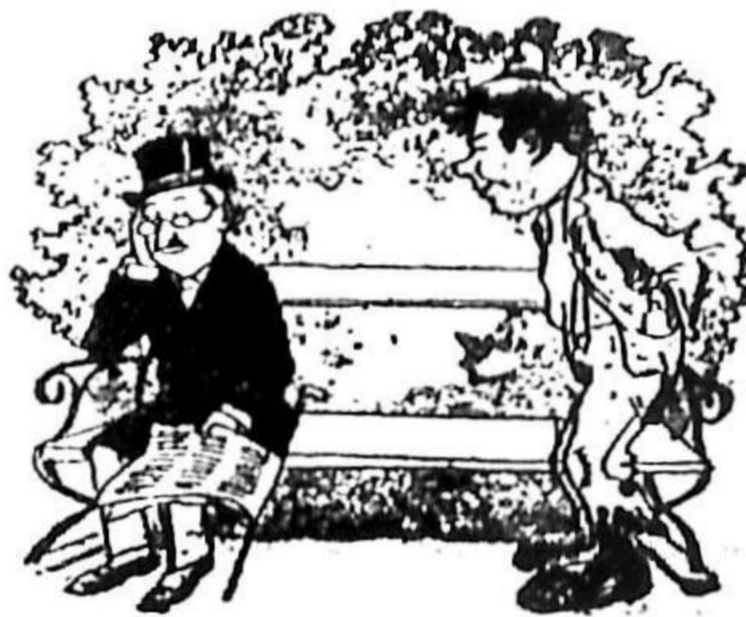
št. 15.

Naj denar je, naj so uši, samo da se kaj dobi.

Naš Jaka Malpočaka
na klopi sedi,
ves truden je, zadremlje,
prijazno se drži.

Po poti pride Miha,
to vam je »gran« falot.
Postopa že od rojstva,
a rad bi bil gospod.

Pod svišči prenočuje
in sonca se boji,
diši mu sladko vince,
mu delo ne diši.

Baje da ni prav varno,
pustiti mu denar,
ga hrani do večera,
čez noč pa še nikdar.

Ni ravno eleganten,
še manj da bil bi cel,
bogve, kje take hlače
in jopič tak je vzel.

A v jopiči in srajci
se giblje vse živo,
nerodno res je včasih,
a kaj bi Miha to!

Zagleda zdaj gospoda,
ga krije črni frak,
pomisli, če bi hodil,
en čas po svetu tak.

Je reči treba, Miha
ne hodi brez možgan,
le malo in že v glavi
se mu zasveti dan.

Posede tija na klop se,
nasloni se lepo,
tako pa do večera
prijetno bi bilo.

Se Jaka Malpočaka
naenkrat prebudi,
pa ustanejo lasje mu,
odprejo se oči.

Naenkrat kvišku plane,
leti kot stekel pes,
sleče si telovnik,
iz sebe on je ves.

A zvit kot rog je Miha,
prijetno se smehljá,
obleče si obleko,
lepo se mu poda.

Pokrtje si cilinder,
kako lepo stoji,
zdaj Miha se sam sebi
kot kark minister zdi.

Roke potlači v žepo,
a v usta svoj cigar,
zdaj svet samo njegov je,
za drugo ni mu mar.

Gorica, dne 20. maja 1924.

Ni se zastoj oni dan bala
neka kmetica iti na vlak, da ta
kje »skup ne zadene,« in se ji
košara jajc ne razbije. Danda-
nes se je z vlakom bolj nevar-
no voziti kot z zrakoplovom.
Niso še spravili v kraj razbite
šare od nesreče v Švici, je že
nova v Prestranku, kjer pa k
sreči ni bilo toliko nesreče kot
bi bila lahko, četudi jo je po-
stajni podnačelnik potem še
povečal s tem, da je prostovolj-
no šel s tega sveta. Še pred ne-
dolgim so se laški humoristič-

ni in nehumoristični listi pri-
toževali in bahali, da je toliko
turistov v Italiji, da se boje,
da se jim vsi turni in vse ku-
pole poderejo, ko nanje leze-
jo. Pritoževali so se posebno
nad Amerikanci, ki smejo pri-
hajati v Italijo s svojimi težki-
mi denarnicami, medtem ko
Lahi ne smejo v Ameriko (brez
denarnic seveda.) Želez. u-
prava pa je začela pridno skr-
beti, da se promet tujcev o-
meji, zato je pričela svoje
karambole v prvi vrsti z eks-
presnimi brzovlaki, da dá

prvo svarilno znamenje vsem
onim, ki bi hoteli na jugu iz-
prazniti svoj možniček. Dobi-
ček bodo pri tem imele tudi
zavarovalnice na življenje, ki
bodo pomnožile svoje delo.
Naše kmetice pa ne bodo za-
upale več svojih jerbosov pol-
nih jajc vlakom. To bo še naj-
hujše.

Bajé se zasedanje rimskega
parlamenta radi tega ne bo za-
vleklo, kajti poslanci, ki so bili
imenovani v zbornico, ne bo-
do prevažali klopofcev, niti iz-
voljena opozicija ne, da si pri

kaki nesreči ne pomaže novih
frakov. Neka skupina novih
poslancev je brzojavila v Rim,
ali naj si nabavi tudi nove
čevlje. Vlada je odgovorila, da
na čevlje ne bo gledala in tudi
na perilo ne, ki je lahko popol-
noma črno. Med čevljarji in
izdelovalci perila (posebno
med pericami) vlada radi tega
veliko razburjenje, ki se bo
polagoma že poleglo.

Tudi minister Gentili si je
bajé dal napraviti novo minis-
tersko uniformo. Ta unifor-
ma naj bo baje taka, da se v

nj cel skriva v slučaju, ko ga dijaki radi njegove reforme napadejo. Pravijo, da je dal Gentili v najnovejšem času črtati iz šolskih čitank stavek: »Starčki si opomorejo s palico na noge.« — Ta stavek v najnovejšem času namreč ni več resničen. Znano je, da si je Mussolini, dasi je mlad, tudi s palico pomagal na noge. Tudi nameravajo bajé natančneje dognati, katere narodnosti da je Bog, ko so ga že spravili v šole, da se mladina eventualno v narodnem oziru ne pokvari. Čuk na palci je slišal tudi, da Nemška Avstrija odpravi polne liste. Tudi druge države so že mislile na to, a se boje, da bi železnice vsled povečane prometa preveč ne trpele. To bi bilo pa slabo. In pa oblasti bi izgubile zadnje sredstvo za različne šikane. To pa ne gre, zato še najbrže vse po starem ostane.

ČUK NA PALCI.

Stara historija.

(Humoreska.)

Zepi, tam nekje s Stajerskega, je bil večni »vandrovec«, ali kakor je sam dejal »armerreisender«, ki se mu ni hotelo dolati, pač pa »vandrati« in uživati krasoto in romantiko narave. Nič mu ni delalo preglavice, ako je bil od kolena do glave poln uši, saj si je itak pustil na »Verpflegstacijonah« svoje borno oblačilo vsako toliko časa v stroju prekuhati in izžgati. Na »Verpflegstacijonah« je tudi z drugimi »vandrovc« dobival 6 tednov hrane. Ko je ta čas potekel, je delal kje malomarno osem dni, da je imel novo spričevalo v delavskih bukvicah — in potem hajd naprej.

Ako pa ni našel dela, kar ga je še bolj veselilo, tedaj je trkal na vrata posestnikov, za groš, kruh in prenočišče. Marsikrat se mu je tako godilo. Pozno v noč je nekega dne potrkal v Gonobicah na vrata, prosil godrnjajočo gospodinjo prenočišča, ki mu ga pa ni hotela dati, češ, da nima prostora vzlic veliki kmetiji in posestvu. Seveda ni hotel Zepi tega, kar tako, tebi nič, meni nič verjeti in se je mrmraje odmikal od hišnih vrat. Opazil je pa odhajajoč odprto okno, razsvetljene sobe, sredi katere je bila miza bogato obložena z jedili. V veliki okrogli skledi so bili »knedeljni«, poleg nje tolečje meso z omako in vrčem Lutemberškega vina. Za mizo sta sedela mlad gospod, na videz uradnik in gospodinja. Komaj sta vtaknila vilice v skledo, so se že Zepinu polile solze po licu in sline po bradi. Kmaku na to pa se je začel močan sunek zvonca v hiši. Zepi in požeruhi v hiši so se tako prestrašili, da so za trenutek obstali z odprtimi usti. Komaj je še opazil Zepi, kako je gospodinja skri-la omako s teletino pod posteljo, »knedelne« pod omaro, vino v nočno omarico in go-

spodiča, v veliko škrinjo za oglje.

Nato je odskočil od okna, a že ga je imel robot možakar v pesteh in vprašal:

»Kaj tavaš tu v temni noči in kdo si?«

»Ubogi »armerreisender« sem, ki išče prenočišča.«

»Tako, tako, prenočišča iščeš? Imaš papirje v redu?«

»Da, gospodar!«

»No, potem pridj z menoj, prostora imamo dovolj, toda večerje ne bo, to ti vnaprej povem.«

»Nič ne de, gospodar in če bi jo tudi za Vas ne bilo, se bova vseno najela, da nama bo še ostalo.«

Gospodar ga je debelo gledal, medtem ko je gospodinja preplašeno odpirala vrata, narkar sta vstopila in šla naravnost v razsvetljeno sobo. Ko sta sola k prazni mizi, ga je gospodar takoj hotel poskušati in se prepričati o njegovih čudežih.

»No prijatelj, če znaš kaj okusnega »pripoprati«, pa kar prični. Radovpden sem, kakšna so tvoja jedila, ne da bi ognja in kuharice videla.«

Zepi je napravil nedolžen obraz, sklenil roke kvilku in pričel polglasno mrmrati neko arabsko mešanico: »Areniks, Irovrest, Izort Ameloz, Ostodet, Okaler itd. No gospodar, sklonite se pod omaro in prinesite na mizo skledo z gorkimi »knedeljni.«

Gospodar je ubogel in v resnici zgrabil za skledo. Čudil pa se je temu tako, da so se mu noge in roke tresle, da bi kmalu vse skupaj na tla spustil. Ko se je nekoliko pomiril, pravi Zepi.

»Knedeljni« so suhi. Trebalo bi omake; kako pa to narediš?«

Zepi povsem hladnokrvno: »Lemahdos, Teletos, Zvifelos, Mastenkos, Zmahthenboš itd. Kar sezite pod posteljo, ker vidim, da so tamkaj že kadif omake s teletino.«

Gospodarju se je komaj posrečilo vsled iznenadenja postaviti zahtevano na mizo. Nato sta si tiho in mirno svoje želodce napolnila.

»Ej ti si zlata vreden »armerreisender«, je dejal gospodar. Toda če mi znaš tudi vino »pripoprati«, te nikoli več iz hiše ne izpustim.«

Zepi je vnovič dvignil roke nad glavo in nadaljeval svoje čaranje: »Pronjno Gnabalos, Scanikraj, Smradočaj — Formatlah, Vinglason, Pumpardon, Kahelon — Omaron itd. V nočni omarici mora biti vrč Lutemberžana. Le prinesite, da se ga pošteno navžijeva.«

Zgodilo se je! In gospodar se je čimdalje bolj tresel od strahu. Čim več se je tresel, temveč je pil in kmaku je bil pijan. Bil je tako v strahu, da niti kihniti ni upal, kajti gotov je bil, da večerja zadnjo večerjo skupaj z samim Luciferjem. Nепrestano ga je od strani opazoval, ko se je Zepi hudomušno kihnil. Pol ure se je že gospodar trudil, da bi prišel

POISCI, ČE KAJ DOBIŠ!

Evo ti skrivalnica! Danes ti, dragi bralec, ne povemo, kaj je treba poiskati. Napni svoje oči, zberi svojo modrost in poišči sam ter imenuj stvar s pravim imenom. Ne pozabi jo potem poslati Čuku na palci in pridejati L. 5.—, za kar boš dobil 216 strani debelo knjigo Jurčičevih spisov in sicer: Ivan Erazem Tattenbach. — Bojim se te. — Črtice iz življenja političnega agitatorja. — Telečja pečenka. — Sest parov klobas. — Po tobaku smrdiš. — Zenitev iz nevoščljivosti. — Andreja Pajka Spominj starega Slovenca. — Opomnje. Zlata vredna knjiga! Zesite po nji!

do besede, toda zaman. In šele, ko je Zepi vstal in prosil za ležišče, se je gospodar ojunačil in britko zajecjal:

»Če si hudič, povej mi, kaj hočeš od mene, ako pa nisi, mi pa to dokaži, sicer še nocoj iz kože skočim, ali pa v postelji skoprnim.«

Zepi se niti nasmejal ni, temveč povsem mirno odgovoril:

»Nisem hudič, marveč pošten »armerreisender«, človek, kakor ste Vi. Le ne bojte se me, ter odkazite mi ležišče, kajti sit sem, in truden tudi. Da Vas pa pomirim, Vam dokazem, da imam oblast tudi nad hudičem, in ker hudič biva v vsaki hiši, biva tudi pri Vas, katerega bom pa v tem trenutku za vedno izgnal. Evo Vam: »Dijavolos, Potepos, Lačenboš, Tekelboš, Maršdomos, Hitroblisk...« itd.

Gospodič v škrinji jo je »pogruntal«, da se te besede tičejo njega, zato je res po bliskovo odprl pokrov škrinje, ter pokazal svoj črni obraz, da je gospodar od strahu na zadnjico zdrknil. Tujec pa je naglo odprl vrata in jo v galop odkuril proti domu. Gospodarju je sapa zaštala. Ko se je po oddihu dvignil, se je prijel za glavo in zajecjal:

»O moj Bog, ka-ka-kako je ta hudič našemu sodniku podoben!«

Zepi povsem mirno: »Lahko da! Mnogo hudičev je ljudem podobnih. Saj tudi Vi niste teppec, a ste vendar njemu podobni. Sedaj pa mislim iti počivat.«

Kako sta počivala obadva, to samo Čuk ve.

Spika Matlov.

BISTROST.

»Papa, se jedo črvi?«

Frsk: Budalo, kako ti pade nekaj takega na um, in to ravno sedaj pri koslu?«

»Ker sem zapazil na sletih črva, in ti si ga pojedel!«

FRSK IN SLUGA.

Frsk je imel mladega slugo Ivo. Neki dan mu izroči prazno čašo in mu reče: »Ivo, idi in prinesi čašo piva.«

Ivo odide, toda kmaku se vrne in reče: »Gospodar, pozabili ste dati denar.«

»I, kaj pa?« pravi Frsk »lahko je za denar prinesi piva. Prinesi ga brez denarja, ako znaš?«

Ivo se obrne in odide. Kmaku se sluga vrne s prazno čašo in jo hrabro postavi pred Frska z besedami: »Evo, gospodar pival.«

Frsk pogleda prazno čašo, nato Ivana in začudeno vzkligne:

»Kdo pa je še pil iz prazne čaše?«

Toda sluga odgovori: »Lahko je piti iz polne čaše, pijte vi iz prazne, ako znate.«

KRIV NI BIL.

Frsk kara sina, ker je tak babjek.

»Komaj si zlezal s plenice, pa že drviš za ženskimi krili!«

Sin se brani:

— »Sem morda jaz tega kriv?«

— »Kdo pa drugi?«

— »Krive so one same, ker se nočejo ustaviti.«

ZA SEDAJ.

Komisar (postopaču): »Vas poklic?«

Potopač: »Za sedaj brezposeln.«

Komisar: »Od kdaj?«

Postopač: »Od takrat je približno 15 let.«

NEDOLŽNI JETNIKI.

Generalni inšpektor je prišel nadzorovati jetnišnico, kjer so bili pod ključem sami veliki zločinci in hudodelci. Vendar pa se je v takem slučaju pričakovalo kakoga pomiloščenja. Inšpektor stopi v spreminjaju v zapore in vpraša prvega jetnika:

»Kaj si storil, da si tu?«

»Nič, nedolžen sem Vaša milost. Ubogi jetnik, ki so ga na sodnji obrekovali.«

»No kaj so te obtožili?«

»Ropa in dvojnega umora.« odgovori jetnik.

»Toda si nedolžen,« pravi inšpektor.

»Da, Vaša milost, kakor krstna voda.«

»Dobro, dobro! In ti, zakaj si tu,« vpraša drugega.

»Nedolžen sem, kakor sem se rodil, Vaša visokost. Pet let sem tu in še mi niso povedali, čemu me drže.«

»Zakaj je obsojen?« vpraša inšpektor.

»Ubil je ženo in svoje tri otroke,« odgovori ta.

»Praviš, da si todaj nedolžen?«

»Kakor novorojeno dete.«

»Hm — dobro, dobro. No in ti si tudi nedolžen?«

»Nihče, kakor jaz premilostivi gospod. Nikogar nisem ubil, nikogar okradel in vendar sem tu, kakor jagnje med volkovi.«

»Čudno, če nisi ničesar storil, bi ne smel biti tu, ubogi si ropak. Kaj je zakrivil?« vpraša ravnatelj.

»Zažgal je z bencinom poslopje. Zgorelo je vse premoženje in 11 oseb.«

»In ti trdiš, da si nedolžen?«

»Bog mi je priča in pol drževe to lahko potrdi.«

»Ubogi človek. No kaj si pa ti storil?«

»Ej, gospod inšpektor, nastimjal sem jih več od Pavliha. Petkrat sem okradel blagajno, ogoljufal vlado, ponarejal denar in ubil dva karabinerja.«

»Kako? In ti si tu med temi ljudmi? Gospod ravnatelj, to vendar ne gre, da tak lopov sedi sredi nedolžnih jančkov. Ven z njimi!«

Izpustili so ga.

MILKI!

Mislím, da smem — če ne pa pardon — iz tega, kar v Čuku ste odgovorila, lepo kar ste v verzih poskočnih zložila, kot trubadur Vam nakloniti poklon?!

In to, kar zdaj glava bo moja zložila, Srca naj ne moti Vam — ni to »bonbon« — Levstik jaz nisem — Prešeren ne bom — — — — — (a v verzih je sreča že večkrat mi mila ...)

V zadregi vem skoro — se stihí glasi — kot delfijske Pytije nejasne modrosti — — — — — (O, da bi vrag vzel vse te učenosti — — —)

Prisrčno pa Milka zapela je lè — — — Enkrat se boji, da v plamenih sladkosti sežge, upepehi se ji mlado srcè ... Enkrat zopet poje, da rada bi oba; malo pa v srčku prostora je zanje — Potem zopet vzbuja upo in sanje Obema — ne ve, da se z ognjem igra! Je lepa ljubezen ... In maj šepetajo Ekstazo duš mladih vzbuja krasan, In Eros y pomladi mogočen, strašan, ne vpraša jeseni, kaj človek požanje ... Praktik jaz nisem — a čudno se zdi mi O vsem, kar v srčku se Vašemu zdaj se igra — Še več pa še morda — kar še se izcimi. — In to — da premišljate — pravite: »Dà!« (Le v tem vprašanju ženska — to se zdi mi — Je jedrnata, ne pomislja si nikdar ...!) A vi se kujete! — In daleč tam v daljni — — — — — (Je morda blizu?) a stihí človek se igra — — — — — In si spomine kuje za v življenja zimi ... (Pa Čuka čaka, da odgovor Vaš mu dà!) O teh težavah naših tišočih so poučená — Zvito, hudomušni Čuk se nam smehljá. (Da sprimeva se v boju — dva rivala — méní!) Ravno ljubosunnost krona mojih ni napak — — — a eno glavnih teh ponavljam zdaj Mileni — V žepu je bogatstvo moje — nič — in v drugem — zrak!

SLAVKO.

(Čitajte začetno črke vsake vrste od zgoraj dol, in videti bode, da Slavko Milká pesem poje in pošilja ji pozdrav!)

NAVIHANEC.

L. 1877 so Rusi oblegali turško trdnjavo Pleven v današnji Bolgariji. Obleganje je vodil najprvo general Tottleben, potem pa general Skobelev. Pred šotorom Skobeleva nade granata na tla, a se ne razleti, neki vojak jo vidi, jo prime in vrže v sod vode. Skobelev to opazi, pokliče vojaka k sebi in mu reče: »Dobro si napravil, plačan moraš biti. Kaj imaš rajši, sto rubljev ali pa križec sv. Jurija?« — »Ekscelenca, kolikó je pa tak križec vreden, če plačam kovino?« — »Trideset rubljev, a čast je pa tudi ne-

kaj vredna.« — »Potem pa, ekscelenca, prošim za križec in za sedemdeset rubljev.«

PRAKTIČNA NATANČNOST.

Na neki postaji Južno železnice je stala tablica z napisom: »Potniki, ki imajo potrebo iti na stranišče, naj se poslužijo preko proge pri zadnjih vratih. Zahteva naj se ključ pri vratarju.«

Neki humorist je pripomnil spodaj:

»V izredno nujnem slučaju naj se obrnejo na centralno ravnateljstvo na Dunaj.«

ODGOVOR NA ZENITNO PONUDBO!

To si dobro pogodila, dva za nos si potegnila, al' mogoče prestrašila, da bi ktereга dobila? Če prehudo zagori, kaj bo za prihodnje dni. Uši se Ti ni treba bati, uzde jim je treba dati. Srce se za oba je vnelo, več prostora bi hotelo! ker si slednji zmed obeh, želi dobrot pozemskih vseh. Če ti mene izvolila, druzega brž odklonila. Bivaj ovoli sporočiti, da zamorem žep prišiti, kamor redno dosihdob spravlja se od žene »bobe. Zdaj naj pesen se zaključí, ker ne pišem rad ob luči; tud' če srce hrepení, potrpeti naj se učí! »Lo živita v sladkih upih« to se res lahko reče, ampak tobe dandanašnji, nič kaj prida nas ne vleče!

Z. kandidat.

SMEH.

Pisatelj komedij je obiskal vijolinski koncert svojega prijatelja.

Med igranjem se je zgodila nesreča, da se je virtuozu lok zlomil.

Pisatelj se je zasmeljal. Po koncertu je virtuoz stopil k pisatelju in mu dejal:

»To ni lepo od Vas, da ste se mi smejali. Jaz sem obiskal vse vaše šaloigre a se nisem niti enkrat zasmeljal.«

SVINDL.

Malega Morica so vpisali v I. razred. Ko se je vrnil prvi dan iz šole, so ga vprašali, kako mu ugaja.

»Švintl.«

»Kako to?«

»Na vratih je napisano I. razred, sedeti pa moramo na — lesenih klopeh.

SCHUMANN IN CHOPIN.

Predno so začeli igrati neko sonato, je kapelnik nagovoril poslušalce: »Na programu se je vrnila neljuba pomota. Seveda se ne sme glasiti: sonata Roberta Schutzmann, temveč sonata Roberta Schumann. — Vrhtega pa sonata ni Schumannova, temveč Chopinova.«

Zenitev pijanega Luka.

(Barka v treh dejanjih.)
(Koniec.)

RUDOLF: Vaš hlapec — saj z njim imam nekaj poročunati v imenu svojega prijatelja. Kje pa je? (Se skloni in opazi Luko): Oh saj je prav on. Da, — da pri zdravniku Finžgarju...

CILKA IN NEZA: Pri zdravniku — kaj je pa iskal?

RUDOLF: V krivo vero se prišel vpisat, da bi denar dobil.

CILKA IN NEZA: V krivo vero? Ha-ha-ha. O ti tepec, ti!

RUDOLF: In ikodo mu je napravil Cilka samo malo potrpi, takoj sem zopet pri tebi. To stvar najprej uredim. (Odide).

LUKA (se polagoma skobaca izpod mize): Kaj sem ališal? Cilka! Kaj tudi ti veš, da sem tepec. Oh, ne reci tega, kar si rekla poprej.

CILKA: (se potrika po čelu): O Luka, Luka, Jurij!

LUKA: Či-či-cilka, ne-ne prosim te; več saj nisem hud. In oni le, ki je šel, ne vem kam ven, ti ne bo po-

magal cepiti drv, jaz ti jih pa bom, če hočeš tudi celo večnost, Cilka!

CILKA: Ha-ha-hal (Vstopi naglo ZAVRH in kliče v eni sapi): Luka, Luka, bež, poslušaj, dokler imaš čas.

LUKA (a peštni proti njemu): A si prišla ti spaka šuštaraka. Salamenjaka zavora k padarju si me poslal, a jaz te požencem k konjederacu. Pa naj te živega požro, ti spaka šuštaraka!

ZAVRH: Tak bodi že toliko enkrat, Luka. Za sedaj najboljšo storil, da se akcijčá, ker bo prišel tu sem neki gospod s policajem.

LUKA: Pokveka črna, in tega si vsega ti kriv. In zakaj me iščejo?

ZAVRH: Pravijo, da si mnogo škodo napravil.

LUKA: Kje? Kakšno škodo sem napravil?

ZAVRH: Pri gospodu v Ljubljani, ker ti ni dal denarja za krivo vero.

CILKA NEZA: Denar za krivo vero? Ha-ha-ha.

LUKA (prestrašeno): Ne-neža, Či-či-cilka! O ti brus surovi, ali nisi mogel bolj po tistem govoriti? Oh kakšna smola — kakšna smola!

CILKA (polglasno): Oh, kako je ta človek zabit.

LUKA (milostno): Kaj tudi zabit? Oh, Cilka Cilka (srdito nad Zavrhom). Vidiš, kaj si mi vse storil. Tri sto vragov, sedaj še, Cilka ve, da sem zvit. Oh, to za počit.

ZAVRH: Pusti, pusti to in pomisli kaj bo, če te tu najdejo in odvedejo v zapor.

LUKA (se spusti na stol): No, serbus, Boštjanček in njegov sultan.

ZAVRH: Čakaj Luka, še ni vse izgubljeno. Nečesa sem se domislil, kar bo morda veljalo in te rešilo.

LUKA: Misliš?

ZAVRH: Ako mi obljubiš, da mi daš 10 kron, če se izmažeš, te bom mučil, kako se imaš ravnati v skrajni sili.

LUKA: Tu je moja roka! Samo, če me zopet k kakemu padarju ne pošlješ, pazi se!

ZAVRH: Nič se ne boj, le sem-kaj priidi. (Ga potegne v stran in mu šepeta.)

NEZA: Radovedna sem, kaj se bo iz tega skuhalo. Pametnega gotovo ne. Oni le tam je muhast kot vsi šuštarji.

CILKA: Zal mi je, da se Rudolf neča v to, Luka bi se morda spozabil in ga vdaril.

NEZA: A kajpada saj si slišala, da pride tudi policaj in tega se Luboji, kakor hudič križa.

ZAVRH (pokaže z roko Luki, kakor bi komarja lovil, kroži z roko na okoli in jo potegne nazaj): Zkl!

LUKA (se na ves glas zakrohoče): Šprment si pa kunšten, ti šuštar. To je res imenitno.

ZAVRH: No, le tako napravi, da bo šlo in stem je vse poplačano!

LUKA: O kajpa, da jo poplačano!

ZAVRH: Dobro se drži, jaz grem. (Gre proti izhodu, a se ustavi in ostane, ker se vrata odpro).

RUDOLF: (in polcaj) Evo vam razgrajča, (Stopi k Cilki in jo prime za roko) Cilka!

LUKA: Či-či-cilka!

RUDOLF: Kaj pa cvillite, ali se Vam morda moša? (Luka mirno stoji in se ne gane.)

Vam je morda sedaj jezik zastal? V mestu ste imeli več poguma.

Sreča nedeljskega lovca.

Petra Silo
je zvalilo
včeraj popoldan na lov.
Koder hodi,
dolčas vodi,
bo brez zajca šel domov.
Se priduša
in poskuša,
da na zajca naleti,
a kaj hoče,
naj se joče,
zajca od nikoder ni.
Če pa vrede
mu uide,
mopil je preveč na stran.
Se tolaži,
zajec vrazji,
naj bo lov za d'nes končan.
Se ozmerja,
novečerja,
potlej sede na kolo.

Bog obvari,
kolesari
od nekdanj že prav lepo,
Ni b'la sreča
ovoteča,
sama v roke prileti:
zajec skoči
in se usloči,
pod kolesom mu leži.
Se kroglicico
v hrbtenico,
da bo slednji mu verjel,
da lovil je
in podil je,
zajca v hrbet sam zadel.
Je nedelja
dan veselja,
lovec mane, si roke,
nič ne vpraša,
se domaša:
to malenkost bila je!

SAMOZAVEST.

»Cujte, natakak, to naj bo tista juha, ki ste jo tako hvalili? Stokrat sem že jedel bolj-šo!«

»Pa ne, pri nas, gospod!«

SPRICEVALO.

Gospa je poklicala čistilca parketov in ga vprašala, predno je pričel, če razume dobro svojo stroko.

»Oštrigeta gospa, če ga ne razumi jest! Leta pasana ga sem huštrat parketa od gospod kolonela, pa s'na tista zima ga se je zlomu tri g'asput noga in dva gospa si je rezbou glava na tla.«

NI TREBA PROTESTIRATI.

Natakak je potil elegantnega gospoda z golaževno omako po belih hlačah:

»Niti besedice gospod, ničesar ne zinite! Krivda je moja, samo moja, povsem moja; priznavam!«

MAMLJIVO.

— Ta Zk je res tajinstven. Živi fino, oblači se elegantno in sedi celi božji dan v kavarni. Kako je to njemu mogoče, ko sem prepričana, da nič ne dela?«

— »Eh, draga moja, ako bi jaz znal, bi delal tudi jaz tako!«

Uojška na Ljesah!

Iz Beneškega.

Tisti, ki berejo gazete, pravijo, de ne puojde na duzin, ki bo spet uojška, kjer Francoska če injet use njemske mišjarde, Angleška pogledava na Korfu an hodi lovit ribe u ja-drjansko muorje pa Rusija gleda na ... ne vjem, kakuo jim pravijo, na Peternele al Tartanele.

Pa kaj tiste, kar je u gazetah! So še druge buj velike reči, ki lahko spravijo na noge, vas svjet. Tle par nas so še štjer mjesta, ki se ne vje, kan bojo spadale, kjer se ne morejo uglihat za konfine.

Po zadnji zmagljivi uojški, Lombaj, Rukin in Stale, bi muorli priti pod Sv. Stuoblenka, kjer so u njega naturatskih konfinah, pa Ljesa jih nečejo pustit, se sklicavajo na stare pravice an čejo na uso silo, de naj odloči plebisit.

Reči so trkaj buj komplikane, kjer če Ljesa čejo iti u svoje kolonje, muorjo iti skuoz Dardancle (beri Peternele), ki pa spadajo u Dreka. An tista buoga Dreka, katero so že o-grizli od uših kraju, de so ji ostalo sanuo kosti in ima že vič mizerje ku Germanja, takuo de še psu usmili, tisča svoje Peternele kar le more an tirja za nje ne vjen al šest tauzint al šest milijonu franku. An ražon ima, kjer Peternelj so Dardanelj!

Kakor vid'ta, reči so takuo

spletene, takuo komplikane, de ne Mušolini, ne Čuk na palci an še manj Petar Matajurac nje u stanu jih uglihat, takuo de vuk bo sit an uča cjela.

Tle se muore prit' do uojške an duor bo buj močan, bo imeu Peternele, Lombaje an Stale.

Sekretur Petra Matajuraca.

IZ SPIRITISTIČNE SEJE.

»Sokrates ne pride, če prav smo ga že dvakrat klicali!«

»Deset je že, gotovo ga Ksantipa ne pusti več iz hiše!«

JUNAK.

»Kaj se mi je sinoči pripetilo! Napadel me je ropar in pobral vse: uro, denar, listnico, vse, vse!«

»Če se ne motim si imel vedno nabit revolver pri sebi?«

»Da! Vidiš, edino tega ni

NENAVADEN DAR.

»Jaz imam nenavaden dar, da vedno uganem, kaj se v meni misli.«

»To Vam mora biti neprijetno!«

OD NOSA TO PRIDE.

»Ali se ti ne zdi, da tu smrdi po sežgani barvi?«

»Da. Ne hodi s svojim nosom preblizu peči.«

V GOSTILNI.

»Prijatelj, zakriči «plačati», pravi gost svojemu zancu.

»Zakriči ti, meni ne bodo verjeli,« se odreže prijatelj.

Opozarjamo gg. poverjenike „Goriške Matice“, da je rok za priglaševanje naročnikov podaljšan do 15. junija t. l.

Prva knjiga: Zadnji dnevi v Ogleju, ki opisuje grozovitega Atilo in njegovo razdejanje mesta Oglej, je v natisu.

Kdor dobi to knjigo v roke, je ne odloži, predno cele ne prečita. Nič ne pretiravamo če trdimo, da je samo ta knjiga vredna 5 Lir. Naročniki pa dobé za 5 Lir še druge tri knjige. Upišite se kot naročniki „Goriške Matice“ za leto 1925. Atila v vsako slovensko hišo.

POLICAJ: Včeraj ste bili v Ljubljani in napravili škodo pri Dr. Finžgarju.

LUKA (mirno stoji zavihti roko kot bi komarje lovil, jo potegne nazaj in...): Zk!

POLICAJ: No, no - le lepo odgovorite, ste bili ali ne?

LUKA: Zzzzkl!

RUDOLF: Čudno, včeraj ni lovil komarjev. Kaj niste bili Vi včeraj v mestu pri mojemu prijatelju in ste hoteli denar za krivo vero?

LUKA: Zzzzkl!

POLICAJ: Zdi se mi, da bomo mi tu malo več odpomogli. Brskone so to znaki človeka, katerega pamet zapuščja.

RUDOLF: Če je temu tako, čemu imajo ploh v službi tako ljudi. Priporočil ga bom v mestni norišnici.

(LUKA se strahu sesede na tla pred novo pretečo nevarnostjo in silno zažuga Zavrhu).

POLICAJ: Bedast je na vsak način ali se Vam ne zdi?

RUDOLF: Če se mi ne zdi!?

POLICAJ (Luki): Vstanite (vstane). Se zavedate, kar ste včeraj počeli?

LUKA: Zzzzkl!

POLICAJ: Ni dvoma!

NEZA: O ne - ne!

ZAVRH: Prav gotovo, gospodjel!

POLICAJ: Kje je gospodar?

NEZA: Takoj ga pokličem. (na vratih) Gospodar! Gospod Boštjan! (Vstopi Boštjan. Skupina se pomenuje).

POLICAJ: Ste-li Vi gospodar te krčme?

BOSTJAN: Ej! To vendar vsa vas ve, da sem!

POLICAJ: In tale blaznež je Vaš hlapec?

BOSTJAN: Oh! (s sklenjenimi rokami.) Zalibog da!

POLICAJ: Vidite, gospodar, začasno ga ne smete nikamor pošiljati, ker mu tukajle nekaj manjka. Pri zdravniku Finžgarju v Ljubljani je vse polomil in pobil in mnogo škode napravil. Opozarjam Vas, da me ubogate, sicer boste Vi odgovorni, ker je zmožen še večje neumnosti vprizarjati.

POLICAJ: Za enkrat grem! Z Bogom!

VSI: Z Bogom!

CILKA: Kedarj boš dovršil študje?

RUDOLF: V par mescih Cilka moja in potem...

CILKA: ... in potem?

RUDOLF: Takoj ko dobim službo se poročava, kajneča, golobica moja.

CILKA (se nasloni nanj): Oh, da Rudolfe, komaj čakam tega dne. (LUKA grozno zatuli. Vstopi Debeljak.)

DEBELJAK: No, kako je potekla stvar?

LUKA: Tristo medvedov, nič drugega nisem slisal kakor, tepec, zabit, neumen in zopet zabit.

DEBELJAK: Slabo menda ni bilo, ker je policaj že odšel.

ZAVRH: (ponosno): Vidite in to vse po moji zaslugi!

BOSTJAN: Kaj ti si ga dohtarstva naučil?

ZAVRH: Kedo pak, kot jaz! Sedaj je prost in nihče ga ne bo več nadlegoval in to se ima le menil zahvaliti...

DEBELJAK: ... Pa si ga k padarju za krivo vero poslal. Ubogi Luka, denar si potrosil, kajnega! A ko se

spraviš na delo boš že zaslužil in se povrnil.

LUKA: Zzzzkl!

DEBELJAK (debelo zazija.)

BOSTJAN: No, kaj bo zopet norce bril. Spravi se sedaj na delo in konec bo vsega.

LUKA: Zzzzkl!

BOSTJAN (pokaže s prstom na Luko in z obema rokama pretirano pokaže.) Zk!

ZAVRH: Ha-ha-ha! Ste videli moje dohtarstvo. Tako sem ga jaz naučil in dobro je šlo, ker se je v resnici izmazal iz tega »amira« Luka, kajne da si mi hvaležen.

UKA: O, kajpada!

ZAVRH: No, in ker se je tako lepo posrečilo, mi daj 10 lir kakor vsa se domnenila za plačilo.

LUKA: O, kajpada!

ZAVRH: O ti prefrigana žena, tudi mene je nafilkala!

LUKA: Stem je vse poplačano!

ZASTOR.

Trnovci in Bistričanje!

Vedno nas pikaš Ti presneti Čuk, nič ti ni prav, zato smo sklenili, da ti dokažemo, da imamo glavo na mestu in te bojkotiramo.

Imamo Čitalnico! Res je sicer, da mnogo listov izgine takoj po poštarjevem odhodu, a imamo jo vendarle.

In pevsko društvo. Sicer so vaje le parkrat v mesecu, a vendar obstoja in to je kulturni napredek.

Če si melanholičen in žalosten in iščeš razvedrila, pojdi zvečer pod okno, kjer ima naš »Streik« orkester svoje vaje. Ko boš slišal te instrumente v pesteh naših umetnikov, ti preide žalost tik-tak. Prav pošteno po Pivško boš zaklel in zbežal domov, da ne dobiš »diré«.

In ceste naše, so izborne. Če je dež, imamaš vrhu vsakdanje obleke še gumijasto, ne boš pod kožo nič blaten.

Tudi v Bistrici smo boljši nego misliš, dragi Čuk.

Imamo Kino. Sicer se vtrga film vsaj 20 krat pri predstavi, a užitek imamo ko »mularija« žvižga, ne pa na predvajanjem filmu.

In Čitalnica! Res pretrpimo marsikaj, ko nas Ana buta ob mize, pa saj ob delavnikih ni-

imamo časa za Čitalnico. Oh nedeljah pa vidimo našo nadobudno mladino, kako predvaja najbolj vrtooglave plesne. Ubogemu Čuku se zvrtil v glavi, pobere svoja sila in kopita ter jo pobere — spat v trnovski zvonik.

Drugič bo opazoval — noč, no službo naših fantov in deklet, zato pazite se!

NASEDEL MU JE.

Zk in Frsk skleneta ogledati Velesajem v Zagrebu. Dospelši v Zagreb dobita skupno sobo. Zvečer se podata k počitku. Ko si izbereta posteljo, se Frsk obrne Zku in reče: »Oprosti kologa, jaz imam v spanju zelo grdo napako in te prosim, da mi tega ne zameriš. Znam, da bode to tebi v nadlogo, toda kaj hočeš, tako mi je prirojeno.«

Zk vpraša: »Pa kaj je to?«

»Da znaš,« odgovori Frsk, »jaz namreč ponoči grozno smrčim.«

Zk pogleda Frska in kot bi se na nekaj domislil, nasmehljivo odgovori: »Kaj za to, dragi Frsk, jaz imam tudi slabo napako. Kaj pa hočem, ko mi je tako prirojeno. Prosim te v naprej, da mi tudi ti radi tega ne zameriš.«

»Kakšna pa je ta tvoja napaka?«

»Veš, jaz sem mesečen, kadar so mesečne noči, kot je slučajno nocoj, se dvignem s postelje in začnem vse premetati po sobi. Toda tebe naj to ne plaši in ne moti v smrčanju.«

Oba ležeta in ko si voščita lahko noč se pomirita. Frsk je čakal, kdaj se Zk dvigne s postelje in začne vse premetati po sobi. Mogoče bi mi kaj napravil, si misli in siromak niti očesa ne zatisne.

Medtem je Zk zaspal kot klada in se ni zganil v postolji do zore, ker se je malo brigal za čutečega in plašljivega Frska. Tu pa je, čakajoč kdaj začne Zk z svojo mesečno napako, prebedel celo noč.

Ko se zjutraj umijeta in odideta na kavo reče Frsk Zku: »Pa kako to, ti nisi bil nocoj mesečen?«

Zk se nasmeje: »Zelo me veselil. Tudi ti nisi smrčal!«

NE ZNA.

Zk ogledujeta Frska, kateri ima novo obleko.

— No, koliko te je stala?

— Po pravici povedano, sam ne znam, ker čakam, da me krojač toži.

SAKRABOLSKI ODLOK.

Izveček člana 30. glede občinskega zdravnika, potrjen in odobren od občinskega odbora; objavljen v slovenskem in italijanskem jeziku:

... Zdravnik G... ima nadalje dolžnost izdreti zobe vsim revnim prebivalcem naše občine.«

NA KMETIH.

Štirideset kilometrov sem šel poč v najhujši vročini. Zejen sem bil, da mi je uhajal jezik iz ust. Stopil sem v malo kmečko hišico in zaprosil malo mleka. Gospodinja mi je ponudila laticico in jaz sem slastno požival. Čudil sem se le, da je bilo naenkrat polno malih pujskov krog mene, me miko gledali in godrnjali po svoje. Vprašal sem gospodinja zakaj mi prešički delajo tako »ohcet«.

»Popolnoma logično,« mi odgovori ona, skloda iz katere pijete Vi, pijejo tudi oni!«

Kedaj ne smejo vlaki skupaj trčati, Kmetica se je peljala v mesto in vprašala sprevodnika, ki ji je listek preščipnil, češ ne bo nikake železniške nesreče, kakor po navadi.

»Za božjo voljo, vendar ne! Kaj pa mislite? In čemu vprašate?«

Ej veste, imam košaro jajc s seboj in no bi rada, da bi se mi znastila.«

ZAKONSKA SREČA.

»Čuješ Frsk, zakaj je tvoja žena tako jezna?«

... »Križ razumeš! Našla je v mojem predalu neodprto ljubavno pismo.«

»Ako ga nisi odprl, potem je pač njena jeza brezpotrebna?«

»To je res, toda pismo je bilo njeno, eno od onih, ki jih je pisala meni pred poroko.«

A tako!

Ali si morete misliti, da ima ženska trideset otrok, pa je le še gospodična?«

»Bedarija!«

»Kakšna bedarija?! To je vendar naša učiteljica!«

RAZGLED PO SVETU

Rekordi novih iznajdb. Od prvega naroda na svetu »Herov« pa do današnjih famoznih Angležev so svetovne tekme v iznajdbah na dnevnem redu. Iberi so iznašli v svojo obrambo kamenite sulice. Keli kovinasti, naslednji narodi so imeli že pištole in sablje, nato so prišli mali topi, potem večji in cela grmada uničevalnega materijala. Pozneje so »scimprali« lesene parnike, njih so nadomestili oklopne ladije, križarke, dregnauthi, podmorski in zračni metulji in čolni. Za te pošasti so zopet iznašli druge knone, za ljud, stvo granate, strojne puške in dušljiv plin. Sir Grindell Matthews na angleškem, pa pravi, da to skupaj nič ni. Vse to, pravi, je za v lužo, kajti on je iznašel aparat, s katerim milostno podeljuje svitlobne žarke, s katerimi vse to ubije v zraku, na zemlji, pod zemljo in pod vodo. Njegov fotografirani aparat kaže sliko, ki meče žarke svitlobe, kakor mestna »špricenca«. Zagotavlja v listih, da ne bo nikoli več voj, ne, dokler bo on in njegov aparat živ, ker bo s žarki svoje ga aparata uničil armado, floto in zrakoplovstvo. Priporočljivo bi bilo tedaj, da se rod preneha množiti, da poslanci ne glasujejo za kanonc, aeroplane in floto, ker jo bo itak

Sir Grindel s žarki uničil. Zadnja Radio novost. — Tramvajaska uprava v Londonu je oskrbela svojim omnibus vozovom, kj vozijo v oddaljene kraje Radio-telefon, da čujejo v vozovih mestni krik in počestno beračenje. To je jako lepo od njih, kakor je nasprotno grdo od naših starih telefonov in uprave, da se včasih čaka toliko časa s slušalko na ušesih, da zgrabi človeka božjast. Če bi Edison to videl, bi se gotovo zjokal, medtem ko bi Angleži dali človeku aparat v roko in bi lahko poslušal in govoril tudi od tam s celim svetom in morda tudi s svojim ranjkim stricem, ki leži že 20 let v grobu.

Ženska moda in šport. Še nobeno leto se niso ženske toliko teple za modo, kakor ravno letos. V prvi vrsti se je šlo za krila in nogavice. Na Dunaju so hotele dolga krila, Francozinje in Italijanke pa kratke, kolikor mogoče, pa bodisi tudi nad koleno. (Nekatere bi bile rade celo kar brez njih). Nogovnice, zlasti svilnate jim niso več ugajale, zato so pričele francoske koketke hoditi na ulici z golimi nogami, prepriženimi s črnimi trakovi. Krilo se ni obneslo povsod enako, vsled tega so pričele nositi nekatere »frajlice« dolga, a ozka krila, ki so se jim

pa po navadi razparale od vrha do tal, ko so vstopili v auto ali na tramvaj. Videč in upoštevajoč to, so si pa zopet druge unisile krila, ki jih je kar šivilja prerezala do nadkolena. To pa ni bilo ne krilo, ne »kik-klja« in tudi ne hlače, vsled česar nosijo po večini zopet kratko cunijo »kambrik« ali »satena« do kolen. Nekatere so pa sploh na ulici, kakor — strašljiva pošast — za med koruzo na polje. Kot take se letos fotografirajo jako rade Dunajčanke in vsi listi so polni teh »frfru« naslikanih s psom. Na Dunaju je pač najnovejša moda ta, da se »frajle« fotografirajo s kakim grdim psom, da razlikuje čitatelj obraz. V Nemčiji pa se pripravljajo na Olimpijado v Parizu, ter razkustrane, kakor indijanski ljudožrci skačejo preko meter in pol visok drog. Toda tudi pri tem neuskusen športu si ne pozabijo pobarvati dolgih »ošpičenih nohtov in režočih se zob.

Originalen reklam. V Filadelfiji so si trgovci izmislili nov način reklame, da privabijo občinstvo v svoje velikanške trgovine. Kadar odprejo kako novo trgovino, streže kakih dvajset gospodičen, oblečenih v plesno toaleta z golimi rokami in odprtimi prsi. Vsak komad, ki se nahaja v

trgovini, tudi luksurijozni, se proda prvi dan za samo .50 centesimov. Prvo in drugo tako vleče, da se valijo cele procesije v trgovine. Med občinstvom so seveda tudi tatovi specialisti, ker so tudi oni občani in vrlo vršijo dolžnost svojega poklica. Vse to napravi tak »haló«, v javnosti, da je kmalu trgovina na glasu in izborna posluje. Mislim pa, da morda šele tedaj, ko se »specijalizirani občani« ne drenjajo med njimi.

Sreča v nesreči. New York Herald poroča, da se je New Yorkski policiji posrečilo aretirati neko zločinko, ki je ob bellem dnevu streljala na ljudi. Njen Alibi je dognal, da ima nešteto zločinov na svojih dolgih laseh. Pripominja pa gorilnoimenovani list, da bo proces te ženske-banditke tako klamno-rožen, kakor jih je le malo videti in slišati. Ni izključeno, pravi dalje list, da bo ušla na »proste noge« in dobila vsled te znamenitosti še bogatega ženina. Ker je pri nas mnogo siromašnih žensk, bi bilo priporočljivo, da streljajo na cesti kogar srečajo, ako želijo v zakon kakega barona ali grofa, če ne naravnost diplomatičnega milorda.

Spika Matlov.

Prepasniki so taki: akož se vidi Čuka brati. Kdor hoče slisteko tak dobiti, na Volarje mora priti. Čuk noče takega birtoha, a vseeno ne gre na Volarje.

Sežana. Če se bosta dva poročila, kaj se bosta preje v Čuka zavila?

Hrače. Če tam res ljubezenako veselje imate, bode začelo romanje k nam iz vseh krajev zemlje.

Pečnik. Dekle, ki se fantov ogibljo pač ni tako, da bi moralo priti ravno v Čuka. — Kamno. O »črnosrajnikih« priobčimo, če je kaj pametnega, to pa ne moremo. Dobiti mora preje glavč in rep. — Anhovo. Indijanske klobase, vedeževalne vesti, minister, praktične reči — ta zmes pa res ni za nas, je preveč podobna laški menestri. — Nanos. Dve gospodični, eni je ime tako in drugi tako, eden drugo nekaj vpraša, ta reče, da naj reče gospodična, sicer mu ne poreče, kar jo je povprašal. Imeti bi morali razlagalca tajne logike. i. t. d.

— Stefanija Budav. Trst. Pisma do danes še nisimo prejeli. — Pesem iz bolnice bi bila dobra po svojem začetku, zato tudi priobčujemo to dve kitiči, drugo naj ostane:

Sedaj sem v bolnici
tu v Doseznani,
a misel mi vhaja
v kraj najbolj znani.
Kašelj mi glavno
proč bo razgnal,
kam si bom drugo
iskat podal?

Drugo pesem smo tudi prejeli. Od kje, ne povemo. Zato jo lahko na tem mestu priobčimo.

Lušten naš Milan za pultom sedi,
pipico vleče — tako govori:

Čakaj, ej Čukče Ti,
Svet' se okol' vrti,
Pridemo skupaj še mi!
Minka ga gleda spod čela ljubo,
Njene oči kot potončice zro,
Moja ljubezen pa le k Tebi le gre,
Le brez skrbi me privij na srce,
Zraven pa vedno in vedno vzdihuje

Vedno le Tvoja in zvesta Ti bom,
Le Ti popelji na lep me svoj dom,
In pa pozabi na tisto iz Istre,
Al' pa se bodo kresale Ti iskre.

Gorenje pri Sežani. Če so fantje fanto nagnali, se po Čuku vsaj ne bodo lasali, zato so šli v koš. — Vlpava. Vi zahtevate, da naj Vam povemo, kdo je pisal pesem: Sestanek za vasjo. Zato prilagate tudi znamke. Čuk je znamke lepo shranil in naznanja, da dopisnika ne pove, dokler ne pošljete popravka in dokažete, da je bilo vse le zlagano in da se pesem Vas' tiče. Potem bomo dopisnika že pošteno zlasali.

Opatjeselo. Bedarija na kvadrat. — Čelje. Ni za nič! — Blinje. Se manj vredno! — Zemon. Od vaše pesmi prinašamo tudi samo prvo kitico:

Od nekaj lepo so Notranjke slovele,
al lepše od Zemonk še niso živele.
Od prve do zadnje lepe so vse,
med njimi nobene ni šepaste.

PRESENEČENJE.

»Mo veseli, da si se poročil. Boš imel vsaj mir pred nadležno gospodinjo.«

»Da, saj sem ravno njo vzela.«

KOGA JE MISLIL?

Frska prehitil na potu nevihta. Da se vsaj deloma ubrani viharju, stopi v bližnjo gostilno. Ko vstopi, začudeno vpraša krčmarja: »Kako to, da imate tako prazno gostilno?«

»Naravno,« odgovori uslužni krčmar: »ob takem vremenu je vsak pošten človek doma.«

ZLORABA.

Gledališčni ravnatelj Ringelhardt je bil znan po svoji surovosti. Nekoč je rekel tenoristu: »Gospod, sicer je to že stara reč, da imajo tenoristi posebno pravico, da so izredno neumni, a rečem Vam, Vi svojo pravico silovito zlorabljate.«

Ljubljanski postopač

Ko sem bil še fantič mlad,
sem vedno delal rad,
odkar sem postal postopač
nimam nič več celih hlač.

Ne bom po ceati prah pomotal,
se bom rajši okrog potepal.
saj se lahko tud tko živi,
če je delo al'ga ni.

Tristo vragov, per moj duh,
saj se dobi tako tud' kruh,
kaj pa, če tudi nič ni kruha,
pa kej ukradem, per mej duha!

Kaj pa, če kdo me vjame in zapre,
stanovanje, hrana, to je že,
ko pa priidem ven na prsto,
pa zopet kradem prav pogosto.

Lušno tako je življenje,
to ni martra, ne tepljenje.

Zakaj bi lačen okrog hodil,
z želodcem praznim okrog blodil,
saj ko vsega bo zdelal,
že postanem zopet proat.

IZ NEKEGA ČASOPISA NA DEZELI.

»Med sinočnjo nevihto si je strela, slučajno neškodljiva in brez moči, dovolila obiskati naše uredništvo. Pok je bil tako močan, da so našemu glavni nenu uredniku, ki je pravkar pisal uvodni članek, padle škarje iz rok.«

DOBRO PRIPOROČILO.

K pruskemu kralju Fridriku II. je prišel prosilec prosit za službo. »Kje ste doma?« — »V Berlinu.« — »Le pojte, le pojte, Berlinčani niso za nič!« — »Pa so vendar izjeme, vsaj jaz poznam dve.« — »No, kateri pa?«

»Vi, Veličanstvo, ste izjema, pa jaz.« Ta odgovor se je kralju tako dopadel, da mu je dal prvo prosto službo.

BRIDKA RESNICA.

Oliver Cromwell je imel veličasten vliod v London. Sprejela ga je ogromna množica in gneča je bila zelo velika. Čestitall so mu na vseh koncih in kraih, on pa je odgovoril tole: »In če bi me peljali na vislice, ali mislite, da bi bilo manj ljudi?«

UDAREC.

Oče in njegov mali sinek sta ob priliki obiskala mestni muzej. Med drugimi kipi je ugledal mali Jurček tudi Venero brez rok in je takoj vprašal svojega očeta, ki mu je vse raztolmačeval:

»Papa, čemu so pa tej ženski roke odsekali?«

»Zato, da ne vtika prsta v nos, kakor ti!«

KONCERT IN ZABAVA.

Neki čelist je rekel dami: »Ali boste prišli na moj koncert, milostiva?«

»Žalibog ne, žalujem.«

»Nič ne dé. Ali mislite, da je moj koncert zabava?«

MODER PIJANEC!

Stražnik pijancu: Kaj iščito tukaj? Vi ste pijani!

Pijanec: Ni nič res, jaz nisem pijan!

Stražnik: Kaj držite v roki; kakor vidim imate orožje?

Pijanec: O ne gospod to je ključ od mojega stanovanja.

Žgalnica likerjev v Gorici

trg. Sv. Antona starega št. 7

prodaja po absolutno konkurenčnih cenah.

Izbrano fini likerji	po L. 15.50 liter
Vermouth in maršala	5. —
Krema maršala novo	12. —
Konjak 40%	12.50
Rum jamaica 50%	13.50
Žganje žgano 50%	11. —
Slurpi iz raznega sadja	6.25 kg.
Vino belo steklenca 2 litrov	3.25

Sl. občinstvu naznanjavo, da sve zopet otvorila staroznanno
**barvalnico čistilnico in likalnico
oblek**

Gorici Via Cappuccini Slov. 14
Sprejeme se vsakovrstna tkanina,
volne, svila platno i.t.d. v vseh barvah.
Likalnica in čistilnica oblek
Za obilen obisk se priporočava.
udava
Glaceni & Bascher

Stražnik: Pa kaj hočete s ključem sedaj?

Pijanec: Meni se zdi, da se celo mesto okoli mene suče in sedaj čakam, da se tudi moja hiša mimo mene pržiblje, da si odprem stanovanje in grem spat.

POZOR! POZOR!

Moja trgovina s čevlji v Gorici

na Stolnem trgu, nasproti
stolne cerkve Via Cavour 11

Podpisana naznanjata slav. občinstvu, da sva otvorila lastno

trgovino z vsakovrstnimi čevlji.

NA DEBELO. NA DROBNO.

Izdelek domač in prvovrsten,
cene nizke in konkurenčne.
Izvršujejo se vsakovrstna popravila.

Za obilen obisk se
priporočava udana

Trampuž - Kokelj
trgovca.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške potrebščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

ŠIRITE ČUKA NA PALČI

Podpisana naznanjava sl. občinstvu, da sva otvorila

NOVO TRGOVINO
z vsakovrstnimi čevlji in usnjem na drobno
v Gorici, v Raštelu št. 32.

Izdelek domač in prvovrsten. Cene nizke in konkurenčne.
Izvršujeva tudi vsakovrstna v to stroko spadajoča popravila.
Za obilen obisk se priporočava udana

trgovca **BREZOVEC - ROSIN**

Pozor!

Pozor!

V 12 urah!

izročim naročeno in izgotovljeno obleko
po naročilu kakor si stranka izvoli,
po najnovejšim kroju.

**Delo natančno in trpežno.
Cene najnižje.**

EMIL SAURIN - Gorica

Via Arcivescovado 7 - (nasproti nadškofije)

Trgovina z manufakturnim blagom.
Lastna krojaška delavnica.

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

Ireden trgovski dogodek. --- Cene nižje kakor o katerikoli likvidaciji.

Velikanska množina manufakturnega blaga v res prečudni in pestri izberi je bila po žrebanju odmerjena podružnici v VIDMU (UDINE) VIA SAVORGNANA 5. Vsled te izredne prilike in sreče za ljudstvo te pokrajine je bilo glavno ravnateljstvo v MILANU prisiljeno, naseliti se v VIDMU, da osebno nadzoruje to posebno razprodajo.

Vled tega svetujemo našim cenj. odjemelcem in jih vabimo, da se ob tej res izredni priliki okoristijo, kajti cene našemu manufakturnemu blagu so čudežno nizke.

Tu naj sledi nekaj cen naših predmetov:

Obrobljene nosne rute	L. 0.75	Izgotovljena moška srajca	« 14.90
Barvane moške nogavice	« 1.75	Švicarsko vezenje, meter	« 2.50
Cvirnasto platno	« 2.50	Angleško blago uova, meter	« 3.95
Gobasto platno	« 1.75	Obposteljni tepih reklam	« 4.90
Kuhinjske brisače	« 1.70	Korsija v raznih barvah, meter	« 4.90
Obrobljeni prti	« 2.50	Obposteljni tepih »Smirna«	« 8.50
Gobaste brisače	« 2.75	Kombiné za gospe	« 14.90
Črne in barvane ženske nogavice	« 2.50	Rekamirana kijklja	« 9.90
Naramnice z dvojno elastiko	« 3.50	Vešana jopica	« 8.90
Vešani životniki	« 3.50	Vešano pogrinjalo za postelje	« 29.90
Brisače Nido ape	« 2.95	Na obeh straneh vezane rjuhe	« 49.90
Nogavice z dvojnato peto	« 2.90	Pogrinjalo za postelje piquet	« 32.90
Povoji za otroke, beli in barvani, meter	« 1.30	Blazina iz žime 14 kg	« 49.00
Podsuknjica za gospe	« 3.50	Trapunté iz belega platna	« 64.90

Velika zaloga platna za moške in ženske. — Lovsko blago. — Izdelano perilo. — Platno. — Gobasto blago za gospe. — Platneno blago iz volne v vseh visočinah. — Prti. — Brisače in servietti »Fiandra«. — Maje iz volne in bombeževine. — Tepihi. — Zavese. — Blago za mobilijo. — Preproge in kuverte v vseh merah. — Opreme za neveste. — Celotne opreme za hotele, zavode in samostane. Blazine izdelane iz žime in volne.

POSEBNOST: BLAGO ZA DUHOVNIKE. — DIREKTNI UVOZ VOLNE ZA BLAZINE.

VSAKO BLAGO, KI NE UGAJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE VZAME NAZAJ.

Na debele in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.

Elija Čuk

Gorica — Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo bogato zalogo in veliko izbero najboljših BIANCHI in ALTENA dvo-koles. Šivalne stroje priznanih tvrdk TITAN in PFAFF, kakor tudi municijo in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni stroj, se ga pouči v delu umetnega vezanja brezplačno, dokler ni zadobil popolne prakse.

Poslužite se pri njemu

in ne boste se kesali, kakor se njegovi stari odjemalci ne pritožujejo, temveč pričajo o točni in solidni postrežbi.

